

Наша Ніва

П Е Р Ш А Я Б Е Л А Р У С К А Я Г А З Е Т А

Заснаваная ў 1906. Адноўленая ў 1991. Выходзіць у пятніцы

«Свабодная Беларусь»

Новы палітычны блёк на чале з Саньнікавым, Красоўскай, Шчукіным.

старонка 3

Сорак тысяч — у балота

Званец. Дарагічынскі раён. Берасьцейская вобласць

старонка 6

Архівы беларускіх прэзыдэнтаў

Расьсьледаваньне Сяргея Ярша.

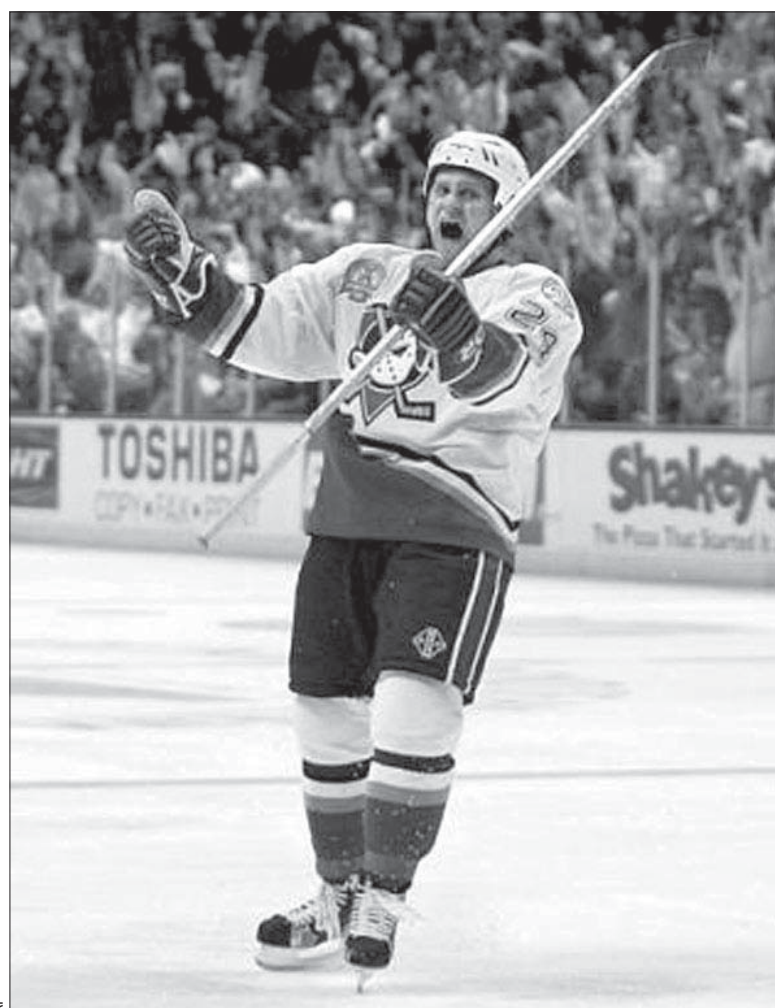
старонка 14

Ліцэй пасьля Курапатаў

Карпаратыўны наступ бюракратыі.

старонкі 4–5

Руслан Салей: як стаць героем

Пакуль зборная прыходзіла ў прытомнасьць пасьля Фінляндыі, а фэдэрацыя пакутліва вызначалася з Захаравым, Беларусь захоплена сачыла за нараджэньнем новага героя хакею.

Фінал Кубка Стэнлі — тое месца, дзе куюць мэтал найвышэйшае пробы. Час, які бавіць Руслан Салей на пляцоўцы ў гульнях (ад 20 да 26 хвілінаў за гульню), лепей чым што пацвярджае яго надзейнасьць і давер да яго з боку трэнэраў «Анагайму». З добрага сілавога абаронцы Руслан ператварыўся ў сапраўднага тэрмінатара, разбу-

ральніка нападніцкага патэнцыялу суперніка.

Гол, які ён закінуў у овэртайме трэцяга матчу ў браму «Нью-Джэрзі», тэхнічна бездакорны, адрадіў надзею «Анагайму» на станоўчы вынік усё сэрэй. Беларуска хакей набыў майстра, якога дагэтуль ня меў.

НХЛ гартуе перадусім характар. Тыя, хто мае недастатковую матывацыю, у Лізе не забавяцца. У турнірах Нямеччыны альбо Расеі планка напругі значна ніжэйшая. Мо якраз адсутнасьць у Фінляндыі Салея, ды яшчэ харызматычнага капітана Аляксандра Андрыеўскага, прывяла да таго, што Беларусь вылецела з элітнай абоймы. Камандзе не хапіла характару, які быў козырам зборнай раней. Характару, які ўвасаблялі гэ-

тыя людзі.

Руслан Салей — як Шварцэнгер у кінэматографе — чалавек, які зрабіў сябе сам.

Цяпер цяжка сказаць, калі мы здолеем убачыць Руслана ў форме нацыянальнай каманды: група «В» не ягонь ўзровень. Дый мэнтальна пасьля НХЛ ня ўпісваецца ён у беларускія хакейныя рэаліі, з усімі нашымі «Залатымі шайбамі», прэзыдэнцкімі камандамі і боўтаньнем між небам і зямлёй. НХЛ — іншая цывілізацыя, дзе камандуюць прафэсіяналы, а не міліцыянты.

Хакеіст Руслан Салей на сваім асабовым чалавечым узроўні зрабіў тое, што мусіць зрабіць кожны з нас і краіна ў цэлым. Рэалізаваць свой патэнцыял. Стаць героем.

Алег Дашкевіч

«ХАВАНШЧЫНА» / «КАРАЛЕВА ЧАРДАШУ»

У «Каралева чардашу» Наталья Гайда пераўзышла саму сябе. Але супадзеньне прэм'ераў «Хаваншчыны» і «Каралевы» ў адзін дзень нарабіла бяды. Працяг тэмы на старонках 12–13.

Эстафэта салідарнасьці з «БДГ»

У аўторак у Менску зьявіўся новы нумар тыднёвіка «Салідарнасьць» з дзвюхмоўнай шапкай: «Салідарнасьць з Беларускай деловай газетой». У сэрэдзу выйшаў нумар «БДГ» пад шапкай новага тыднёвіка «Эхо». Чытачы знаходзілі выданьне, выхад якога быў прыпынены на тры месяцы Міністэрствам інфармацыі, у прыватных распаўсюднікаў. У чацьвер меўся выйсьці такі ж праект з «Прадпринимательской газетой», а ў пятніцу — зь «Belarus Today». Аднак у сэрэдзу стала вядома пра званьне дырэктара друкарні «Чырво-

ная зорка», дзе публікаваліся газэты, якія былі далі часовую «шапку» «Беларускай Деловай». Таксама «Прадпринимательской» паведамлілі, што «ў сувязі зь недавальняльным станам друкарскай машыны» нумар надрукаваны ня будзе, а дамовы з «Прадпринимательской газетой» і «Эхом» разрываюцца.

У якія дні газэце ўдасца выходзіць надалей, покі няясна. Выдавец «БДГ» разглядае магчымасьць друку за мяжой, дакуль ня вырашыцца канфлікт з урадам. Вышэйшы гаспа-

дарчы суд будзе разглядаць справу папярэджаньняў «БДГ» 10 і 16 чэрвеня.

Пытайцеся «БДГ» у прыватных распаўсюднікаў.

Ніўскі

P.S. Прыпынены на тры месяцы і выхад газэты «Навінкі».

Легенда друку

У выдавецтве «Тэхналёгія» выйшаў чацьверты выпуск факсымільнага выданьня «Нашай Нівы» складзены з нумароў газэты за 1911 г.

Тэхнічная праца над гэтым выпускам (падрыхтоўка і друк) доўжылася амаль два гады. Кры-

ніцамі для ўзнаўленьня гадавіка сталі кнігазборы Міхася Казлоўскага, Янкі Саламевіча, Арсэня Ліса й Беларускага дзяржаўнага архіву-музею літаратуры й мастацтва. Наклад выпуску — 1000 асобнікаў.

Працяг на старонцы 2.

12 чэрвеня а 16-й у Нацыянальнай бібліятэцы адбудзецца прэзэнтацыя факсымільнага выданьня, у якой возьмуць удзел Віталь Скалабан, Валянціна Лемцюгова, Анатоль Сідарэвіч, Андрэй Дынько.

Новы брэнд «Хартыі»

Сьледам за «новымі апазыцыянерамі» з палаты прадстаўнікоў стварылі свой каардынацыйны цэнтар і беспартыйныя радыкальныя дэмакраты. 4 траўня ў Менску паўстала новая палітычная арганізацыя — дэмакратычны блёк «Свабодная Беларусь». Яго заснавальнікі робяць стаўку не на партыі, а на асобаў, заяўляюць пра сваю прыхільнасьць да незалежнасьці Беларусі і пра рашучасьць прыйсьці да ўлады шляхам выбараў.

На прэс-канфэрэнцыі «Свабоднай Беларусі», што адбылася ў Музеі Янкі Купалы, былі абнародаваныя найважнейшыя мэты і задачы блёку, а галоўнае — склад кіраўніцтва: Андрэй Саньнікаў, Леанід Малахаў, Валер Дранчук, Ірына Красоўская, Юры Хашчавцакі, Валеры Шчукін і Зьміцер Бародка. Журналістам паведамілі, што яны бачаць толькі частку Рады, а прозьвішчы астатніх яе сяброў стануць вядомыя «з часам». В.Дранчук прызнаўся, што за ім ужо стаяць 50 удзельнікаў экалягічнага руху.

Паводле словаў Леаніда Малахава, мэты блёку — «прыход дэмакратычных сілаў да кіраўніцтва краінай праз выбары». Андрэй Саньнікаў кажа, што блёк ствараецца з асобаў, якія падзяляюць прынцыпы незалежнасьці, а іх партыйнасьць не бярэцца пад увагу. Ён паабяцаў, што будзе зроблена ўсё магчымае, каб выбраць 110 асобаў для ўдзелу ў парлямэнцкіх выбарах. Але ня толькі гэтым будзе займацца «Свабодная Беларусь», у плянах таксама выпрацоўка стратэгіі разьвіцця нашай дзяржавы, зазначыў Саньнікаў. Ён вёў рэй на прэсавай канфэрэнцыі, адказаў на самыя складаныя ды непрыемныя пытаньні, якіх хапала.

Найперш — чым «Свабодная Беларусь» розьніцца ад іншых блёкаў (меўся на ўвазе рух «За годнае жыцьцё»). А.Саньнікаў сказаў, што больш блёкаў у Беларусі ён ня ведае, ды запэўніў, што розьніцу «Свабод-

Зьлева направа: Валеры Шчукін, Ірына Красоўская, Юры Хашчавцакі, Андрэй Саньнікаў, Леанід Малахаў, Валер Дранчук.

най Беларусі» ад іншых мы пабачым пасля заканчэння арганізацыйнага пэрыяду. Ужо ўвосень будучы рыхтавацца «стратэгічныя падыходы да разьвіцця Беларусі». На пытаньне, ці будзе «Свабодная Беларусь» рэгістравацца, А.Саньнікаў адказаў, што «рэгістравацца дэмакратычным сілам можна пасля перамогі». Пакуль жа будучы стварацца каманды і штабы для кандыдатаў.

Неаднойчы на прэсавай канфэрэнцыі закраналася пытаньне пра адносіны блёку з палітычнымі партыямі. Саньнікаў прызнаўся, што «не заўважае ў партыях жаданьня ісьці на перамовы». Таму засталася няясным, як кандыдаты «Свабоднай Беларусі» будучы дзяліць выбарчыя акругі з партыйцамі ў выпадку, калі на выба-

ры яны пойдучы асобна. Юры Хашчавцакі паспрабаваў выправіць сытуацыю, удакладніўшы, што будзе правільна гаварыць пра «падтрымку блёкам 110 кандыдатаў», якія не абавязкова могуць быць яго ўдзельнікамі. Выглядае так, што кіраўнікі «Свабоднай Беларусі» яшчэ ня вызначыліся з гэтым і шэрагам іншых пытаньняў ды спадзяюцца іх зьняць у будучым, у тым ліку і на перамовах.

Пакуль цяжка сказаць, наколькі моцныя пазыцыі блёку ў рэгіёнах. На канфэрэнцыі ня зь Менску прысутнічаў толькі барысаўчанін Зьміцер Бародка. Ён сказаў, што «ў рэгіёнах людзі даўно аб'ядналіся» і ніякіх падзелаў ды непаразуменьняў там не існуе. Сам Бародка — сябар

БНФ і каардынатар «Зубра», але ў блёку не прадстаўляе гэтыя структуры, а выступае самастойна. Магчыма, сьпешны старт блёку «Свабодная Беларусь» выкліканы дзейнасьцю канкурэнтаў з руху «За годнае жыцьцё», якія ў рамках кампаніі па зборы подпісаў імкнуцца ствараць свае структуры ў рэгіёнах краіны.

Новы блёк «Свабодная Беларусь» адразу ж дыстанцыянаваўся і ад руху «За годнае жыцьцё», і ад палітычных партый, а таксама ад «Хартыі'97» ды «Зубра». Тым ня менш, большасьць у залі складалі прадстаўнікі менавіта гэтых арганізацый. Пасьпяшаліся ягоня стваральнікі адхрысьціцца і ад Расеі. Там, паводле словаў А.Саньнікава, «мы ня бачым сур'ёзных сілаў, якія падтрымліваюць дэмакра-

тыю і незалежнасьць Беларусі». Значыць, арыентавацца новы палітычны блёк будзе на Запад. Нездарма Саньнікаў паабяцаў, што «праз шмат гадоў мы ўсе апынёмся ў саюзе, толькі ён будзе называцца Эўразьвяз».

Зьяўленьне «Свабоднай Беларусі» — сур'ёзная заяўка, пра большае пакуль казаць рана. Чым бліжэй будучы выбары, тым большую актыўнасьць будучы выяўляць палітычныя сілы. Ужо цяпер можна прагназаваць як сур'ёзную барацьбу за права прадстаўляць на выбарах дэмакратычныя сілы, так і далейшае стварэньне кааліцыі. Ня выключана, што ўрэшце на выбары ўсё ж выйдзе нейкі адзіны рух, кшталту «Свабодная Беларусь — за лепшае жыцьцё».

Андрэй Турук

Пазьняк мяняе стратэгію

Пры канцы палітычнага сэзону група сяброў КХП-БНФ падала скаргу ў Вярхоўны Суд на дзеянні А.Лукашэнкі і дзяржаўных органаў.

Грамадзянскую ініцыятыву аб прызнанні неспраўднай Дамовы ад 8 сьнежня 1999 г. аб стварэньні саюзнай дзяржавы пачалі Кастусь Кашэль, Сяргей Папкоў, Генадзь Пляшко, Алег Радзюк, Алесь Чахолскі і Ўладзімер Юхо. 22 траўня яны падалі ў суд скаргу на дзеянні «вышэйшай службовай асобы і дзяржаўных органаў», што парушылі іх правы, ды пазовы «аб устанавленьні факту парушэньня правоў і ўстанавленьні факту неспраўднадзцы міжнароднае Дамовы аб стварэньні саюзнай дзяржавы».

Дамова, на думку сяброў КХП-БНФ, парушае Канстытуцыю, бо ператварае ўнітарную Рэспубліку Бе-

ларусь у суб'ект іншай саюзнай дзяржавы, стварае «аб'яднаную вайсковую групоўку» з усімі наступствамі і не гарантуе бяспекі грамадзянам Беларусі. «Сам Лукашэнка ў пасланні парлямэнту прызнаў, што дамова 1999 г. супярэчыць Канстытуцыі», — кажа С.Папкоў.

Складаць скаргу ў Вярхоўны Суд сябрам КХП дапамагалі юрысты-экспэрты. Ініцыятары дзівяцца, чаму справу аб неспраўднадзцы саюзнай дамовы за тры гады не пачалі прафэсіяналы-юрысты, а «ўсе аналітычныя цэнтры маўчалі да гэтага часу». Такі ж закід можна зрабіць і самім палітыкам.

КХП-БНФ ужо распачаў збор подпісаў пад калектыўнай заявай у Вярхоўны Суд. «Хто ж нас абароніць, дзяцей нашых, унукаў, — кажа Папкоў. Ён прызнаецца, што выйграць справу не спадзяецца, бо

добра ведае нашу ўладу і нашы суды. Асноўная мэты акцыі — запаліць прагай змаганьня як мага больш грамадзянаў, пераканаць іх ня ісьці на магчымы рэфэрэндум. Калі ў судовых інстанцыях Беларусі заяўнікі будучы мець адмоўны вынік, яны зьвернуцца ў міжнародныя структуры. Працэс ужо пайшоў: паперы сяброў КХП-БНФ зь Вярхоўнага Суду «адфутболілі» ў Ленінскі раённы суд Менску.

У звароце Зянона Пазьняка, зачытаным на травеньскім Сойме партыі, ёсьць такія радкі: «Мы ўжо вымушаныя задумавацца аб пераводзе некаторых нашых тупіковых структураў, што існуюць у варунках акупацыйных рэпрэсіяў, на іншы ўзровень палітычнае дзейнасьці. Над гэтым трэба думаць спакойна і сьмела». Магчыма, ініцыятыва сяброў КХП-БНФ — частка новае стратэгіі партыі.

Алег Тачоны

С.Папкоў (справа) гатовы бараніць незалежнасьць праз суд.

Змагаганьне

Яшчэ два тыдні таму выкладчыкі й вучні Гуманітарнага ліцэю рыхтаваліся сабе да выпускных іспытаў і здумаць нават не маглі, якую міну ім рыхтуе Мінадукацыі. Выбухнула яна ў аўторак, 27 траўня, калі стала вядома, што ліцэю даюць новага кіраўніка — ды якога! Абурэнню выкладчыкаў, ліцэістаў і іхных бацькоў не было межаў. Аднак пра ўсё па парадку.

Аўторак. Подых навалыніцы

Міністар адукацыі Пятро Брыгадзін выклікаў да сябе Ўладзімера Коласа, каб паведаміць, што навуцальная ўстанова атрымае дырэктарку — Тамару Шчарбачэвіч (Колас — намесьнік, але на справе кіруе ліцэем, дырэктарка ж там няма ад 1998-га). Марнымі выявіліся ранейшыя звароты бацькоў у Міністэрства: прызначце, маўляў, Коласа дырэктарам. Марнымі выявіліся звароты кіраўніцтва ліцэю да чыноўнікаў: наладзьце пераатэстацыю ўстановы і паводле ейных вынікаў разгледзьце кандыдатуру Коласа на пасаду дырэктара.

Ліцэй сёлета атрымаў тры ўдары, кажэ Лявон Баршчэўскі. «Па-першае, кепская дэмаграфічная сытуацыя: цяпер менш школьнікаў, чым у папярэднія гады. Па-другое, сяміклясьнікі, якія прыйдуць да нас, пайшлі ў школу ў 1996 г., калі ў Менску зусім ня стала беларускіх клясаў. У папярэдніх навучэнцаў не было комплексу перад беларускай мовай. З новымі будзе цяжэй. Прызначэньне новай дырэктаркі — гэта трэці ўдар, які нам нанеслі».

Серада. Шок і жах

Намесьнік міністра адукацыі Казімер Фарына прывёз у ліцэй новую дырэктарку, каб прадставіць настаўніцкаму калектыву. Тамара Шчарбачэвіч паказала сябе адразу не з най-

30 траўня. Зранку ліцэісты чакалі Т. Шчарбачэвіч на лесьвіцы ў ліцэй. Але марна.

лепшага боку. Па-расейску гаварылі да выкладчыкаў і намесьнік міністра, і новапрызначаная дырэктарка. На заўвагу пра кепскае валоданьне афіцыйнай мовай ліцэю спн. Шчарбачэвіч амбітна заявіла, што дзвюхмоўя ў краіне «ніхто не адмяняў».

Пытаньні настаўнікаў, адрасаванья і К. Фарыну, і Т. Шчарбачэвіч, завяслі ў паветры без адказу. Чыноўнік зазначыў, што новую дырэктарку ліцэю абралі зь дзесяціх кандыдатаў. Чым Міністэрства адукацыі не задаволіла кандыдатуру

Ўладзімера Коласа? Фарына ўхіліўся ад адказу: «Я не вырашаю кадровых пытанняў».

Ягоная ж крэатура наагул адмовілася гутарыць з калектывам: «Мы з вамі зладзім нараду на наступным тыдні, там пра ўсё і пагаворым». На просьбу выклікаць сваю праграму кіраванья ліцэем Т. Шчарбачэвіч адказала гэткай самай адмовай. Можна меркаваць, што яна папросту не рыхтавалася да сустрэчы. Бо пра ліцэй, якім сабралася кіраваць, ня ведала нічога — аж да адрасу. Не

ўяўляла, што лекцыі тут чытаюць кандыдаты й дактары навук. Зьдзівілася й калі пачула, што кіруе ліцэем Рада, куды ўваходзяць вучні, іхныя бацькі ды настаўнікі. «Як Вы на пасадзе дырэктаркі будзеце правяраць узровень заняткаў у Л. Баршчэўскага, які свабодна гаворыць на 6 мовах, ці ў У. Шатона, які валодае 32 мовамі? Ці ў В. Сёмухі, які пераклаў Біблію?.. Колькі замежных моваў Вы ведаеце?» — пасля такіх пытанняў у Т. Шчарбачэвіч ад зьдзіўленьня выцягваўся твар.

Сьпяраша Л. Баршчэўскі, а потым і іншыя пэдагогі выказалі недавер дырэктарцы. Пасля «гарачай» сустрэчы з калектывам Т. Шчарбачэвіч не захацела гутарыць яшчэ й з бацькамі ліцэістаў: на сход у той вечар яна не зьявілася.

Чацьвер. «Пайшла ты, любая, пад гоман жоўтых сосен...»

Ад самае раніцы бацькі занеслі дырэктарцы заяву сваёй сходу й запрасілі прыйсьці на новы сход увечары. Запрасілі без асаблівае надзеі (што потым і пацьвердзілася). Т. Шчарбачэвіч з бацькамі размаўляла толькі па-расейску ды адмаўлялася пакінуць сваю пасаду. «Факт зьдзейсьніўся», — заявіла яна.

Аднак пазней самаўпэўненасьці ў яе паменела. Зачыніўшыся ў бухгалтэрыі, спн. Шчарбачэвіч праседзела паўдня: хавалася ад журналістаў. Ліцэісты, калі прыйшлі запрасіць дырэктарку на сустрэчу з сваёй Радай, знайшлі яе між шафамі. Яна пагадзілася прыйсьці на наступным перапынку, але падманула: пасля сыходу вучняў зьехала зь ліцэю. А навучэнцы тым часам развесілі па ўсім будынку плякаты ў абарону ліцэю: «У. Коласа — у ліцэй Я. Коласа», «Уладу — заснавальнікам цяпер і назаўжды». Панаваму загучала колішняя перадвыбарная налэпка «Голас да голасу як колас да коласа».

Увечары бацькоўскі сход пастанавіў: спн. Шчарбачэвіч ня мае права называцца пэдагогам і кіраваць ліцэем. Словам, будзеце праходзіць міма — праходзьце...

Пятніца. Першая перамога

Навучэнцы прыйшлі ў ліцэй загадзя (а 8.30) і паселі на прыступках

Сяргей Занкевіч: «Мы яе ня пусьцім!»

АНАТОЛЬ КЛЯШЫН

Хоць у ліцэй вучацца сын Вінцука Вячоркі, дочкі Зьмітра Бандарэнкі, Людмілы Гразновай, не палітыкі ўзначалілі пратэст бацькоў, каб не палітызаваць абстаноўку. Кіраўніком ініцыятыўнай групы стаў Сяргей Занкевіч, 49-гадовы бухгалтар. Ягоны сын Зьміцер сканчае першы курс.

«НН»: Ці бацькі гатовыя прыняць іншага дырэктара, калі Міністэрства адмовіцца ад спн. Шчарбачэвіч?

Сяргей Занкевіч: Гэта залежыць ад кандыдатуры. Але ў нас ёсьць цвёрдае перакананьне, за якое мы неаднойчы галасавалі: павінен быць прызначаны Ўладзімер Колас. Ён стаяў ля вытокаў ліцэю, працаваў тут 12 гадоў — яму кіраваць і надалей.

«НН»: Сп. Брыгадзін на сустрэчы з бацькамі 30 траўня абяцаў абмеркаваць праблему наоў на міністэрскай нарадзе 2 чэрвеня. Ці быў ужо адказ на зварот бацькоў

ліцэістаў?

С.З.: Міністэрства, паводле закону, мае месяц, каб адказаць на пытаньне. Гэтая праблема абмяркоўвалася, але да канчатковага рашэньня там яшчэ не прыйшлі. У пятніцу кіраўніцтва ліцэю выклікаюць у Міністэрства.

Былы міністар Васіль Стражаў казаў, што ягонае імя ніколі ня зьявіцца з разбурэньнем ліцэю. Няўжо Пятро Брыгадзін і ягоны намесьнік Казімер Фарына хочучь, каб на іхным гонары, на іхнай рэпутацыі была такая пляма?

«НН»: Што бацькоўскі камітэт зьбіраецца рабіць далей?

С.З.: Бараніць ліцэй любымі магчымымі сродкамі ў межах закону. Але наконт спн. Шчарбачэвіч хачу падкрэсьліць: гэта вораг усяго беларускага, некампэтэнтны чалавек. Ёй тут ня месца, і мы яе ня пусьцім на парог ліцэю. Хай нават і блізка не падыходзіць!

Гутарыў АШ

ГЛЕБ ЛАБАДЗЕНКА

Тамара Шчарбачэвіч ня любіць фатаграфаваньне

За Ліцэй

каля ўваходу: чакалі новую дырэктарку. На шырокай лесьвіцы застаўся вузенькі праход — як аднаму ўзняцца. Настаўнікаў і бацькоў віталі воплескамі — Васіль Сёмуха дзеля гэтага зайшоў двойчы. Дырэктарку да пачатку заняткаў не дачкалі ды мусілі разысьціся па клясах. Т.Шчарбачэвіч зьявілася а палове на 12-ю ды адразу вырашыла паказаць, хто ў хаце гаспадар. Выклікала намесьніцу па гаспадарчай частцы Т.Жыліч і дала два загады. Першы: набыць дзяржаўную сымболіку. Другі: у двухтыднёвы тэрмін падрыхтаваць для дырэктаркі адрамантаваны кабінэт. Пачуўшы пра адсутнасьць грошай на гэтыя мерапрыемствы «першай неабходнасьці», дырэктарка ўзялася за настаўнікаў: выклікала па адным да сябе і адкры-

та «наяжджала». Вынікам стаў тэрміновы сход калектыву, які выказаў Т.Шчарбачэвіч недавер. Ліцэйцы, каб падтрымаць настаўнікаў, прыйшлі пад дзьверы бухгалтэрыі, дзе «заняла абарону» дырэктарка, і паселі на падлогу, заняўшы ўвесь калідор. У хуткім часе зьявілася гітара і загучалі гімн ліцэю, «Тры чарапахі», «Простыя рэчы», потым іншыя песьні.

У ліцэй прыехалі дэпутаты групы «Рэспубліка» В.Фралюў, У.Парфяновіч, С.Скрабец, начальнік управленьня сярэдняй адукацыі У.Шчэрба і галоўная інспэктарка Мінадукацыі Т.Саўчук.

Як зазначыў У.Парфяновіч, для ліцэю выйсьце было толькі адно — салідарнасьць. Менавіта яе дэманстравалі ў гэтыя дні ліцэйцы, іхныя

бацькі й настаўнікі. Салідарнасьць дапамагла ім здабыць і першую перамогу: Т.Шчарбачэвіч выправілі на трохтыднёвыя курсы падвышэньня кваліфікацыі.

Увечары на бацькоўскім сходзе былі агучаныя зьвесткі, атрыманыя з папярэдніх месцаў працы новай дырэктаркі. Яны ня радавалі.

Субота. Замірэнне і санэпідэманстанцыя

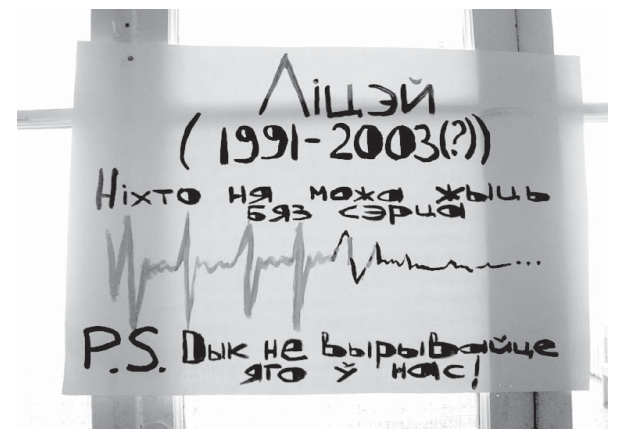
У суботу ў ліцэі празьвінеў апошні званок. У актавай зале, якая апошні тыдзень чула, бадай, толькі гнёўныя філіпікі, гучалі сьпевы і вершы на разьвітальным канцэрце... А ўвечары на У.Коласа, які вяртаўся дадому пасля выпускнога вечару, напалі трое маладзёнаў. Яны не чакалі, што кіраўнік ліцэю пачне адбівацца, таму пасля кароткай бойкі ўцяклі, прыхапіўшы з сабой ягоны мабільнік. Сам У.Колас пакуль ня зьявляе напад на яго ні з сытуацыяй вакол ліцэю, ні з сваёй грамадзянскай пазыцыяй. Аднак выглядае гэты напад занадта «своечасовым», каб быць простым выпадкам.

Ад панядзелка абодва бакі ўзялі тайм-аўт на час іспытаў у ліцэі. У.Коласу і ягоным аднадумцам у гэтай барацьбе будзе цяжэй, бо на іх могуць уплываць ня толькі міністэрскія чыноўнікі. Так, ужо ў чацьвер у ліцэй прыйдзе праверка з санэпідэманстанцыі: у гэтай структуры ёсьць прэтэнзіі да выгляду будынку.

Улады будуць надалей ціснуць на ліцэй, каб пераламіць сытуацыю на сваю карысьць. Ужо сёньня вымаляўваюцца тры магчымыя стратэгіі. Першая: праз тры тыдні спн.Шчарбачэвіч пачынае выконваць абавязкі дырэктара. Ліцэйцы на той час здадуць іспыты і пераважна разьедуча зь Менску. Іхных бацькоў будуць турбаваць лецішчы ды адпачынькі.

Другая: на зьмену цяперашняй дырэктарцы Мінадукацыі прышле кагосьці іншага — зь лепшай беларускай мовай, больш абазнаннага ў справах ліцэю, але больш паслухмянага, чым У.Колас.

Трэцяя: установу перададуць у падпарадкаваньне ГУА. Пасля гэтага ўсе стаўкі ў ліцэі, а таксама ўсіх настаўнікаў будуць зацьвярджаць

«Насыценная» агітацыя выклікала найбольшае абурэньне міністэрскіх чыноўнікаў

там. У такі спосаб ліцэй будзе разбураны знутры.

Бацькі й настаўнікі гатовыя адстойваць свой ліцэй да апошняга: апрача ўсіх заяваў у Мінадукацыі й пракуратуру, яны падалі яшчэ заяўку на пікет.

Пазыцыя Міністэрства загады выглядае маральна прайгрышна. Прызначэньне Т.Шчарбачэвіч паказала, што падбор кадраў у Міністэрстве вядзецца некампэтэнтнымі асобамі. (А як іначэй вытлумачыць, што прызначаная ў беларускі ліцэй кіраўніца ня ўмее гаварыць па-беларуску?) Цень некампэтэнтнасьці кладзецца і на самога міністра. Ясна, што не ягоная справа — правяраць кожнага прызначанага дырэктара сярэдняй навучальнай установы. Але ж загад пра прызначэньне спн.Шчарбачэвіч падпісаў менавіта Пятро Брыгадзін. І ён ня мог ня ведаць, чым ёсьць Нацыянальны ліцэй.

Ліцэй паказаў, што ён можа «трымаць удар». На яго баку — маральная перавага. На яго баку — права на навучаньне на роднай мове, гарантаванае законамі краіны. Ужо цяпер настаўнікі, ліцэйцы і бацькі гатовыя заставацца ўсё лета ў Менску, каб адстойваць гэтае сваё права.

Аркадзь Шанскі

КАМЭНТАР РЭДАКЦЫІ

Карпаратыўны наступ бюракратыі

За гвалтам міністэрства адукацыі ў Гуманітарным ліцэі стаяць ня толькі палітычныя, колькі бюракратычныя матывы.

Першы матыў — чыноўнікі ратуюць свае пасады. Акт міністра Брыгадзіна трэба разглядаць у адным шэрагу з актамі міністра культуры (забарона бібліятэкам выпісваць незьдзяржаўныя газэты) і міністра інфармацыі (закрыцьцё «БДГ»). Тры ідэалёгічныя міністры, кожны на сваёй дзялянцы, робяць тры вернападданскія і паказушныя ўчынькі. Кожны ў сваёй сфэры абраў аб'ект для максымальнага розгаласу. Дзеянні іхныя рэфлекторныя, як у часе агоніі. Відаць, хета зьверху капітальна напаляхаў міністраў новай прэзыдэнцкай ідэалёгіяй. Адно каб, ратуючыся, яны не нарабілі шкоды. А гэтага ня будзе, калі аб'екты рэпрэсіі выставяць. І найперш мусіць выставяць Ліцэй, на які незалежнае беларускае грамадзтва глядзіць сёньня, як год таму — на Курапаты і іх абаронаў. Тады беларускі агмень гарэў там, цяпер ён тут.

Другі матыў — шырэйшы. Гэта карпаратыўны наступ бюракратыі. Ліцэй рэзка вылучаецца сярод менскіх школаў ня толькі сваёй беларушчынай, але й тым, што там не ўчыняюць пабораў з бацькоў і ня пляцяць за ацэнкі. Школьная карупцыя стала ледзьве не татальнай і квітнее, ясная рэч, з маўклівае згоды ведамства спадара Брыгадзіна. Ліцэй жа парушае «норму», у параўнаньні зь ім школьная карупцыя выглядае злачынна. Зразумела, што бюракратыі сьвярбіць пазбаўіцца такога параўнаньня. І тут ужо праблема не ў асобе міністра (пра якога заўтра ніхто ня ўспомніць), а ў цэлай арміі хабарнікаў на вялікіх і малых пасадах. Ім можа супрацьстаяць толькі грамадзкая салідарнасьць нармальнах настаўнікаў, бацькоў і дзяцей.

Уладзімер Колас

Зайздрасьць багоў

Сёлета я пакідаю ліцэй. Яго больш ня будзе ў маіх заплаканых падушках і позьніх тэлефонных размовах, яго больш ня будзе кожную раніцу а 9-й, цяпер ён будзе глядзець на мяне дваццацьцю вачыма з выпускнога фатаздымку на маёй сьцяне. Ён будзе мне сьніцца і нагадваць пра чатыры гады безупыннага, бессаромнага, безумоўнага шчасьця, непадобнага да традыцыйных школьных гадоў з пэрыядам перарастаньня падлеткавых комплексаў у дарослую форму невылечнай ардынарнасьці. Мы тут былі шчаслівыя. Гэта такое шчасьце, якое заваёўваецца сотнямі перамог над сабой і ў сабе.

Такое шчасьце, якога вырашаюць не пакідаць цяперашнім першакурснікам і тым, што будуць налета. Вырашаюць не пакідаць вашым дзецям

ці дзецям ваших дзяцей, роўна як і маім. Я ня ведаю, ці захачу нараджаць дзяцей у краіне, дзе пазбаўляюць права на шчасьце. Можа быць, Спадарства Найвышэйшыя Органы, на якое сёньня не ўплываюць нават самыя вычварныя мэтады пратэсту, прыслухаецца да «нізоў», калі, не такія ўжо і бясьцільныя, мы перастанем нараджаць ім новых людзей. Дарагія маладыя яшчэ ня мамы! Дэмаграфічная сытуацыя — гэта іх праблема. А Яны ня дбаюць пра нас.

У мой Ліцэй, дзе я была шчаслівым чалавекам у стадыі дарасленьня, Нехта, вельмі дасьведчаны ў справах чужых шчасьцяў, прызначыў новую дырэктарку. Нічога вонкава не зьмянілася. Апрача сьлёз моцных духам выкладчыц, плякатаў «Не вырываўце нам сэрца!» і песьні ліцэйцаў,

што сядзелі на падлозе перад навасьпечаным пакоем новапасаджанай пэрсоны зь не па-дырэктарску драпежным позіткам, — усё тут як заўсёды. Як заўсёды, грыміць Апошні званок і выпускніцы засыпаюць валавы адна адной пацеркамі сьлёз. Як заўсёды, пачынаюцца іспыты, і крэмы для загару разам з вакацыйнымі ўборамі не сьпяшаюць даставацца з шафаў.

Ліцэйцы вучацца, іх бацькі штодзённа зьбіраюцца на сходах і складаюць усё новыя лісты да кіраўніцтва, спадзеючыся, што Нехта іншы, зь белымі крыламі, дапаможа перажыць гэты час драматычнага абсурду і зьнясе на сваіх белых крылах пэрсоны з драпежным позіткам ці яшчэ каго заўгодна, хто захоча пакваціцца на чужое шчасьце...

ВАЧЫМА ЛІЦЭІСТКІ

Мы вельмі любім гэты ліцэй. Мы любім свайго дырэктара, мы любім сваіх выкладчыкаў, мы любім быць разам, мы любім усё такім, якое яно ўжо ёсьць. І нікому тут ня трэба нічыёй дапамогі. Хтосьці прыйдзе праз год, каб быць шчаслівым, як былі шчаслівымі мы. Мы ж будзем вяртацца сюды днём і ў ліллёвых начных кінафільмах, мы будзем вечно ісьці сюды, каб не паразгубляць свайго шчасьця, каб зноў знайсці ўсё, спадкаванае па сваіх месцах. Можа быць, Нехта проста вельмі зайздросьціць нам? Зайздрасьць — кепскае пачуцьцё, зь ім вечнога жыцьця не пражывеш...

Адэля Дубавец

Рэстаўрацыя балота

Нам, беларусам, яшчэ грэх скардзіцца на мэліярацыю, бо яна не паспела зусім знішчыць тры нізінныя балоты, самыя вялікія ў Эўропе: Званец, Спораўскае і Дзікае. У Нямецчыне тая ж мэліярацыя была больш паспяховай, і іх нізінныя балоты даўно сталі сельскагаспадарчымі палеткамі. Тая ж вяртлявая чарацянка раней лётала над балотамі Нямецчыны, а цяпер яе можна пабачыць толькі на Званцы (Драгачыншчына) і Беларускам тэлебачанні. Мо таму замежнікі й неабаякава да нашых прыродных багаццяў — настальгія...

Каб выратаваць рэдкія віды птушак, зьяроў ды расьлінаў, што яшчэ захаваліся на Званцы, грамадзкае аб'яднаньне «Ахова птушак Беларусі» звярнулася па дапамогу ў Вялікую Брытанію, да Каралеўскага таварыства абароны птушак. Там і выдаткавалі сродкі на аднаўленьне балота. Да канца году на каналах, якія акаляюць Званец, будзе збудавана 9 дамбаў агульным коштам у 40 тыс. даляраў. Цікава, што іх узьвядзеньнем зоймецца Берасьцэмэліявадгас — тое самае прадрпрыемства, якое ў 70-я асушала балота.

Сваю назву Званец атрымала ад бзюмканьня інсэктаў, якіх тут вялікае мноства. Спецыялісты па птушках доўга спрачаліся, што ж гэта за курзуркі такія «з прыгожымі зялёнымі

вачыма» — авадні, сьляпні ці маскіты, але так і не прыйшлі да супольнага меркаваньня. Энтамолягаў у Таварыстве, на жаль, няма.

Для жыхароў навакольных вёсак (а гэта каля трох тысячаў чалавек) аднаўленьне балота — вялікая радасьць. Бо асушанае, яно паводзіцца непрадказальна: сёлета яго затапіла, а летась на тарфянішчах шугала полямя. Людзі наракаюць, што мэліярацыя знішчыла ўсю тутэйшую фаўну: не вядуцца ласі, казулі, качкі. Дый сам факт, што іхнае балота вывучаць замежныя экспэрты, дадае жыхарам гонару.

Да мэліярацыі тут вёўся зусім іншы лад. Да канца 50-х навокал стаялі шматлікія хутары, на балоце, багатым краскамі-меданосамі, квітнела бортніцтва. Цяпер зямля кругом калгасная, хоць ёсьць крыху і людзкіх сотак. Каля 10% плошчы выкошваюць.

Шкада, што ў нас ніколі не існавала закону, які забараняе мяняць характар зямлі. У Амэрыцы, напрыклад, зямлю можна вольна набываць і прадаваць. Аднак калі вы набылі балота, дык ня маеце права асушаць яго ды перарабляць на палетак. Але і без таго закону нашыя балоты — нязломная сіла. Нават цяпер, калі Званец асушаны, да людзкіх сенакосаў не дабрацца: топка. Як гэта робяць мяс-

цовыя жыхары — для навукоўцаў загадка. Балота жыве сваім жыцьцём.

Праект захаваньня Званца прадугледжвае ня толькі ўзнаўленьне яго гідралягічнага рэжыму, але і кантроль за гаспадарчай дзейнасьцю на балоце пасля аднаўленьня. Цяпер Званец мае статус заказніка. Гэта не прадугледжвае ніякіх кантрольных органаў, ёсьць толькі правілы карыстаньня заказнікам, выкананьня якіх ніхто не кантралюе. Браканьерства, высечка лесу, выпас жывёлаў — гэта жыцьцё балота сёньня. Таму «АПБ» разам з абласным камітэтам прыродных рэсурсаў і аховы навакольнага асяродзьдзя зьбіраецца стварыць «цэнтар кіраваньня балотам»: некалькі чалавек будуць стала жыць пры Званцы і сачыць за ім.

Паводле словаў міністра прыродных рэсурсаў і навакольнага асяродзьдзя Лявонця Харужыка, бліжэйшым часам плянуецца стварэньне транснацыянальнага экалягічнага рэзервуару, куды ўвойдзе Прыбускае Палесьсе Беларусі (Берасьцейскі і Маларыцкі раёны), Шацкі нацыянальны парк Украіны ды Прыбускае Палесьсе Польшчы.

Наступнае ж балота, якое мае аднаўляць Мінпрыроды, — Дзікае, што месціцца на тэрыторыі Белавескай пушчы.

Вераніка Дзядок, АШ

ЯНЫ ВЯРТАЮЦА

Генадзь Лех

Вярнуцца на Бацькаўшчыну плянуе Генадзь Лех, адзін з самых вядомых беларускіх дзеячоў-незалежнікаў у Расеі.

Доктар тэхнічных навук, старшыня «Грамады беларускай культуры імя Ф.Скарныны», кіраўнік «Міжрэгіянальнага аб'яднаньня беларусаў Расеі». Гэта ўсё Лех. Яму 39 гадоў, ён паходзіць з Магілёва. Туды ж цяпер хоча вярнуцца.

Генадзь Леха я адшукаў па тэлефоне ў Магілёве, дзе ён будзе свой дом. «Магілёў — гэта мая радзіма, а ў Менск я не хачу, — кажа Г.Лех. — Праз некалькі гадоў пераеду ў Беларусь. Можна, тут нешта палепшыцца».

У Маскве Генадзь Лех працуе дырэктарам фірмы, якая вырабляе алюмініевыя і тытанавыя паўфабрыкаты. Шмат часу і сілаў прыкладае для арганізацыі беларускай грамадзка-культурнай дзейнасьці. Так, у сакавіку — красавіку ў Маскве была арганізаваная выстава мастака Алесья Пушкіна, прэсьвечаная ўгодкам БНР. Паводле словаў Леха, на будынку, дзе яна праходзіла, цэлы месяц віселі чатыры бел-чырвона-белыя сьцягі.

А яшчэ Лех — ад 1997 г. сябра Рады Беларускай Народнай Рэспублікі, зьяўляецца яе прадстаўніком у Расеі. Адным пэрспэктывным палітыкам-незалежнікам у нас пабале.

Сьргей Ёрш

Анархія ў Жэнэве

Кіраўніцтва швайцарскай паліцыі ня ведае, радавацца яму ці рваць на галаве валасы. З аднаго боку, паліцыі ўдалося дасягнуць найважнейшай мэты: нядзельная антыглябалісцкая маніфэстацыя, у якой узялі ўдзел пад 80 тыс. чалавек, прайшла спакойна. Зь іншага боку, паліцэйскія спасавалі перад некалькімі сотнямі анархістаў-экстрэмістаў, якія дзьве начы запар грамілі вуліцы Лязаны і Жэнэвы: білі вітрыны, спусташалі крамы, нішчылі аўтамабілі і атакавалі грамадзкія будынкі.

Страты нанесеньня велізарныя: папярэднія падлікі паказваюць, што толькі замена пабітых шыбаў у Жэнэве будзе каштаваць за 500 тыс. даляраў! І гэта нягледзячы на тое, што Швайцарыя выдаткавала на бяспеку падчас саміту «вялікай васьмёркі» каля 30 млн даляраў. Паліцэйскія шчыра прызнаюцца, што сытуацыя выйшла з-пад кантролю: «Мы былі гатовы да сутычак з маніфэстантамі, але не да барацьбы з дробнымі і выдатна арганізаванымі групамі вандалаў».

ЗША перадысьлякуюць войскі

ЗША рыхтуюць самую маштабную з часоў другой сусьветнай вайны перадысьлякацыю сваіх

Амэрыканцы — скрозь?

войскаў за мяжой. Яны істотна скароцяць сваю ваенную прысутнасьць у Нямецчыне, Паўднёвай Карэі і на японскім востраве Акінава. Як стала вядома з амэрыканскіх крыніцаў, у адміністрацыі Буша ідуць актыўныя дыскусіі што да ўзмаценьня вайскавой прысутнасьці ЗША ва Ўсходняй Эўропе (гаворка йдзе пра Польшчу, Румынію і Баўгарыю). Таксама абмяркоўваецца магчымасьць стварэньня новых базаў у Паўночнай Аўстраліі, на Філіпінах і ў В'єтнаме.

Едзе Літвін — мяняй карасін

Самалёт з дэлегацыяй украінскай Вярхоўнай Рады, якая вярталася зь Японіі, амаль 15 гадзінаў прастаяў у аэрапорце расейскага Хабарэўска. Пілёт запатрабаваў ад лётных службаў мяняць паліва. На думку пілэта, расейцы залілі газу кепскай якасьці: яна магла замерзнуць у паветры і прывесці да аварыі рухавікоў. Дырэкцыя аэрапорту прызнала, што паліва было дрэнным. Пасля драматычных перамоваў газу замянілі, а расейскае МЗС папрасіла прабачэньня за інцыдэнт. Пасажырамі «Іл-62» былі кіраўнік украінскага парлямэнту Ўладзімер Літвін, некалькі дзясяткаў дэпутатаў і журналісты.

Ня стала кардынала Калязона

У Італіі ва ўзросце 78 гадоў памёр кардынал Франчэска Калязона, колішні пасол Ватыкану ў Савецкім Саюзе. У многім дзякуючы яму ў краінах былога сацлягэру адраділася каталіцтва. Век Калязона дажываў у сваім доме ў Пулі на поўдні Італіі. Папа выказаў спачуваньне сваякам кардынала.

Уладзімер Літвін

Першае муляня

У ЗША ў штаце Айдаха нара-

Побач з жарабатамі ды асьлянятамі будуць пасьціся і муляняты

дзіўся першы кланаваны мул, якога назвалі Кляйнодам Айдаха. Для кланаваньня вучоныя выкарысталі плод мула, а вынасіла яго кабыла. Вынік экспэрымэнту ўнікальны, бо мул — гэта гібрыд асла і каня, і ў прыродзе ён бесплодны.

Помнік сабаку

У Тальяці (Расея), дзе робяць «Жыгулі», у нядзелю быў адкрыты помнік пад назвай «Ададзасць». Ён увекавечыў сабаку, які сем гадоў не пакадаў месца, дзе ў часе аўтамабільнае аварыі загінуў гаспадар. Людзі, спачувачы, хацелі прытуліць жывёліну, але сабака не даваў звабіць сябе ніякімі прысмакамі, пакуль сам не памёр. Сабака на помніку стаіць ля шашы і ўглядаецца ў аўтамабілі, што яго мінаюць. Паставілі манумэнт за кошт жыхароў Тальяці.

Палкоўнікі ў дваранстве

Усерасейскі Геральдычны калегіум хоча адрадіць дарэвалюцыйную традыцыю, згодна зь якой кожны, хто дайшоў да рангу палкоўніка, аўтаматычна атрымае сваё герб. Палкоўнікаў у Расеі сёньня пад сто тысячаў. Да гэтай лічбы трэба дадаць столькі ж чыноўнікаў высокіх рангаў (адпаведнікам палкоўніка ў цывільнай службе зьяўляецца кіраўнік аддзелу ў дзяржадміністрацыі). Сёньняшняя Расея ўсё часцей запазычвае традыцыі царскай эпохі, таму ідэя аўтаматычнага наданьня дваранства вышэйшым афіцэрам і чыноўнікам можа быць падтрыманая. І нікога не хвалюе тое, што новыя ягамосьці мусяць станавіцца навіцязьку пад гімн СССР. Ёсьць і яшчэ адна праблема: складаньне генэалёгічнага дрэва і наданьне гербу каштуе пад тысячы даляраў. А палкоўнік зарабляе каля дзвюх сотняў.

СП

ВОДГУКІ

Беларусе, зьмяніся сам

«Беларусь зьменіць Эўропу». Як патасна і эмацыйна гучаць гэтыя словы, як лашчаць слых, як цешаць яны наша «эга». Мы мусім сыграць ролю мэсіі, зьмяніць амаральнае эўрапейскае грамадства, прышчапіць яму хрысьціянскія арыенціры-каштоўнасьці з дапамогай Амэрыкі. Чаму мы? Бо Беларусь — незвычайная краіна, мы не такія, як усе астатнія народы. Наш унёсак у разьвіцьцё ЗША, Польшчы, Расеі, краінаў Эўропы калясальны. Нашу гісторыю і геаграфію нельга параўнаць ні з адной у свеце. Беларусь — унівэрсальны сьвет, яна адзіная захавала Свабоду. Можна працягваць далей: у нас найлепшыя ў свеце лясы, тэлевізары, хакейнае ка-

манда... Не, гэта не ўтапічна-патрыятычная «Беларусь праз 100 гадоў». Гэта Павал Севярынец выступіў на старонках «НН» (ад 6 сьнежня 2002 г.) прыкладна з такім артыкулам. Ня ўмеем мы яшчэ думаць абшарамі сваёй маленькай сьнявокай, а ўсё летуценім пра выратавальную місію, якую мусіць выканаць наша краіна для эўрапейцаў. А ці патрэбна тая місія Эўропе? Яна ўжываецца і безь яе, вой як няблага. Мы нічым не адрозьніваемся ад іншых эўрапейскіх краінаў, у тым сэнсе, што маем свае непараўнальныя рыскі мэнталітэту. Свае рыскі маюць і эстонцы, і румыны, і ірляндцы etc. Наша гісторыя таксама не

найбагейшая. І я ня кідаўся б такімі фразамі, што акурат Беларусь ператварыла дэспатычную Расею ў Расею высокай культуры, а ганарлівую Польшчу — у рамантычную Рэч Паспалітую. Я не хачу жыць пад дэвізам «Я мушу жыць, бо ведаю, дзеля чаго выжываю». Выжываньне — не жыцьцё. Незалежнасьць — не пляцдарм для нечага большага, а найвялікшая каштоўнасьць народу. Фокус Беларусі будзе заключана ў тым, каб за найменшы час дагнаць у разьвіцьці хоць бы тую Партугалію. Беларусы ня мусяць зьмяняць Эўропу, яны павінны зьмяніць сваю краіну.

Адась Галубовіч, Барысаў

***

У «НН» №18 быў надрукаваны артыкул Сяргея Астраўца — «...дарагія таварышы!»! Імя Госпада немагчыма пісаць побач з гэтым **паксквілем** на веру, людзей, на нашу Беларусь. Калі гэты таварыш ніколі ня быў у Беларускай праваслаўнай царкве й падабаецца яму толькі Раство Хрыстова пад белым сьнегам, то, можа, ён бачыў бабунку ў царкве дзесьці ў Сібіры? Няхай даедзе да нас, на наша Беларускае Палесьсе, зойдзе ў царкву і пабачыць, колькі людзей у Храмах, і не з батонамі, як ён напісаў.

А ў Крыжаўзвьжанскім касьцёле ў Берасьці імша і казань гучаць на добрай польска-расейскай трасяньцы, і ніхто ня піша аб гэтым у такім тоне ў «НН».

Павал Воўк, Берасьце

Канец інтэлігенцыі? Даўно пара!

Некалі «Свободные новости» распачалі гаворку пра лёс і ролю беларускай інтэлігенцыі. Але «СН» згарнулі выхад, і дыскусія не пасьпела разгарнуцца. А тэма вартая працягу. Пагатоў што ўвагу да тэмы прыцягнула правядзеньне Сходу інтэлігенцыі і стварэньне Рады інтэлігенцыі.

цыю губляюць сэнс, бо ёсьць адукаваныя фэрмэры і малапісьменныя гандляры, эрудыцыяваныя прасталыткі і кіроўцы, неінтэлігентныя палітыкі ды міліцыянты, малакультурныя чыноўнікі ды праграмісты і г.д. Інтэлігенцыя ў савецкім разуменьні зьнікае, і ёй на зьмену мусіць прыйсьці эліта — бізнэсовая, палітычная, мас-мэдыйная, інтэлектуальная, якой так не хапае нам сёньня. Адносіны яе з грамадзтвам будуць мэрантыльнымі: яна пастаўляе на «сацыяльны рынак» прадукцыю — ідэі, праекты, канцэпцыі, якія або «купляюцца» і рэалізуюцца, або — не. Эфэктыўная дзейнасьць эліты выгадная ўсім, бо яна штурхае грамадства наперад і спрыяе яго ўзбагачэньню. А бальшавіцкія парадкі, што пануюць у Беларусі сёньня, — галоўны тормаз.

Інтэлігенцыя дэградавала ня менш за іншыя сацыяльныя групы. Адукаванасьць даўно перастала быць сынонімам высокай, тым больш духоўнай культуры. Яшчэ за савецкім часам адукаваны хам стаўся распаўсюджанай зьявай. Таму роля інтэлігенцыі ў будучым зробіцца больш прыкладной і вузкаспэцыялізаванай. Хоць ня выключана, што асобныя лідэры інтэлектуальнай ці палітычнай эліты будуць мець вялікі маральны ўплыў на сучаснікаў. У такой далікатна-крохкай сфэры, як духоўнасьць, усё вырашае ня проста інфармаванасьць ці адукацыя, а вялікая цягліваць у пошуку жыцьцёвай ісьціны, перакананасьць у сваім прызначэньні, уласны прыклад цвёрдасьці ды мэтанакіраванай волі, на суперак хістаньням моды і сацыяльнай каньонктуры. Таму гэтая сфэра адкрытая для левых і правых, «ніжніх» і «верхніх», інтэлігентаў і неінтэлігентаў, але «адкрытая» ня значыць «лёгка даступная». Ступіць у яе паспраўднаму дадзена нямогім.

Васіль Аўраменка, Магілёў

Травеньскі «Беларус»

Травеньскі нумар газэты беларускай дыяспары за акіянам «Беларус», што выходзіць у Нью-Ёрку, зьмяшчае матэрыялы, прысьвечаныя памерлай Зоры Кіпель, друкуе яе ўспаміны пра Наталью Арсеньеву. У традыцыйных рубрыках газэты — пра жыцьцё асродкаў у замежжы: сьвяткаваньне Дня Волі ў Канадзе, 20-годзьдзе беларускага раддзё ў Заходняй Аўстраліі, канфэрэнцыя «Аднаўленьне беларускай дэ-

макратыі» ў амэрыканскім Полацку, допісы беларускіх эмігрантаў з ацэнкамі апошніх падзей жыцьця ў свеце й на бацькаўшчыне. Сканчасьца ж нумар цікавым паведамленьнем, што Вольга Качан у памяць свайго мужа Аркадзя ахвяравала БНІМу на выданьне беларускіх кніжак 15 тыс. далляраў. Дзякуючы гэтому пабачыць сьвет беларуска-ангельскі слоўнік (60 тыс. лексычных адзінак і 1000 старонак тэксту), які рыхтуецца да друку.

Досыць кнігі

Шаноўныя гаспадары і гаспадыні «Нашай Нівы»! Я думаю, што конкурс для падпісчыкаў трэба праводзіць сымбалічна. Ня трэба дарагія прызы, добра атрымаць ад вас добрую кнігу. Газэту вашу выпісваю вельмі даўно. Мне больш за 70 гадоў. Калі падраснуць унукі, унучкі, то яны будуць выпісваць вашу газэту: такі бу-

дзе наказ мой.
Анастас Семяновіч, Бараўляны

Ад Рэдакцыі: Разглядайце прызы як прыемныя неспадзяванкі. Іх прэзэнтэе не Рэдакцыя, а некалькі чытачоў «НН», якія маюць такую магчымасьць.

Cui bono?

У канцы траўня хтосьці **апаганіў помнік габрэям — ахвярам генацыду на «Яме» ў цэнтры Менску, намаляваўшы тамака свастыкі ды пакінуўшы абразьлівыя надпісы. Каму выгадна?**

Афіцыйныя СМІ адразу ж усчалі шум, сэнс якога зводзіцца да адной простае рэчы: цяперашні рэжым здольны абараніць сваіх грамадзянаў — «ну хай сабе і габрэяў» — ад пагрозы «справа», нэанацистаў і г.д. Замежнікам мусіла спадабацца такая імгненная рэакцыя, дый грамадзянам Беларусі трэ было нагадаць, дзе шукаць абароны. Чым, як не запалюваньнем люду паспалітага, вытлумачыць зьяўленьне ў «Советской Белоруссии» здымку помніка аж з трыма свастыкамі? Пра такую рэкламу вандалы, калі яны сапраўды належаць да маргінальных групавак (на што намякае «СБ»), маглі толькі марыць.

Усчаты шум — пасланьне ня толькі да замежнікаў (вось, маўляў, як мы пра нашых габрэяў клапацімся), але й да саміх беларускіх габрэяў. Апошнім часам заўважныя прыкметы паступовага іх ператварэньня зь «пешак у чужой гульні» ў сапраўдную

грамаду, здольную адстойваць свае інтарэсы. Прынамсі, у красавіку лідэры габрэйскіх суполак падпісалі даволі жорсткі супольны ліст у пракуратуру і ўрад, чаго немагчыма было дабіцца яшчэ год-два таму. Пасьля гэтага ліста з шапікаў Белсаюздруку зьнікла антысэміцкае выданьне — маскоўскі «Русский вестник». На сёлетнім зьездзе Саюзу беларускіх габрэйскіх грамадзкіх аб'яднаньняў і грамадаў становаўчыя зьмены ў сьвядомасьці габрэяў мусяць прывесці да зьменуў у кіраўніцтве найбуйнейшай габрэйскай суполкі краіны. Ці ня ёсьць дэманстратыўны акт вандалізму сыгналам: «Сядзіце ціха, абірайце каго вам скажуць»?

Летась, адказваючы на мой ліст, намесьнік адміністрацыі Цэнтральнага раёну сталіцы Д.Навіцкі дэклараваў: «УУС Цэнтральнага раёну г.Менску прыняты захады па ўзмацненьні кантролю за захаванасьцю мэмарыяльнага комплексу». Каб гэтыя захады насамрэч былі зроблены, старым не давялося б глытаць валідол, а ўрадоўцам думаць, як зрабіць добрую міну пры кепскай гульні.

Вольф Рубінчык, Менск

У пошуках беларускай граматыкі

Пішучы сыціслы даведнічак **па граматыцы беларускай мовы для самаробнага беларуска-італьянскага слоўніка, я мушу карыстацца звычайнымі школьнымі падручнікамі ды фаліянтам «Беларуская мова» БелСЭ (даволі эклектычная і дзіўная кніга).**

У гэтых пошуках мне патрапіла ў рукі вельмі добрая, і цікавая, і карысная, і патрыятычная кніжка «Беларуская мова» спадарыні Лідзіі Сямешкі (1999). Дзякую ёй. То, можа, гэтая добрая спадарыня і ўзяла б на сябе

нудную і важкую працу з радаснай пэрспэктывай напісаць хоць бы на 300 старонак (з гістарычнымі экскурсамі) граматыку нашай мовы. Сыстэматызаваную (бязь дзіўных формаў дзеепрыметнікаў цяперашняга часу, як у «БМ» БелСЭ).

Як я зайздросчу гішпанцам! Яны хваляцца, што выпусьцілі мо 26-е выданьне слоўніка сваёй мовы (адначасна й на кампакт-дыску, у электроннай вэрсіі) і што тамака ўсё можна знайсці, і каштуе ён ўсяго 46 эўра. Што да 100-годзьдзя з на-

родзін Мігеля Эрнандэса — паэта — яны арганізавалі 24-гадзіннае чытаньне ягоных вершаў у Інтэрнэце. (У грамадзянскую вайну ў іх загінула ўсяго мо два паэты — Лорка і Эрнандэс. А ў нас?!! Клыначь Курапаты — і ўсё!)

Нам трэба БЕЛАРУСКАЯ ГРАМАТЫКА.

Сёлета ў Беларусь прыедуць баскія нацыяналісты. Што мы ім дамо пачытаць без граматыкі і слоўнікаў?

НІС, Сьветлагорскі раён

ЖЫВАЯ ГІСТОРЫЯ

Лёс скідзельскай бібліятэкі

Скідзельская вэтэранская арганізацыя ў свой час стварыла фотаальбом «Памяць». Сярод здымкаў ёсьць і фота, якому сёлета споўнілася 78 гадоў. На ім — сябры гуртка Таварыства беларускай школы ля дому, які й сёньня стаіць пад №19 на вуліцы 17 верасьня. З тых 25 сяброў гуртка да гэтага часу ніхто не дажыў. А вось людзі, якія іх помняць, — ёсьць. У Горадні ў дачкі Валянціны бавіць сваю старасьць 93-гадовая Надзея Кліменка. Фармальна сябрам гуртка яна не зьяўлялася, але брала ў ім самы актыўны ўдзел.

«У 25-м мне стукнула 15 гадоў, — расказвае баба Надзея. — Тады ў Скідзелі пачаў дзейнічаць гурток ТБШ, стваральнікам якога быў мой старэйшы брат Пятро. Сабраў розную літаратуру для бібліятэкі, якую разьмясьцілі ў хаце маіх бацькоў.

Наша сям'я была вялікая — васьмёра дзяцей (чатыры дачкі і чатыры сыны), хата была з аднаго пакою, але месца хапала. Сярод кніжак былі творы Якуба Коласа, В.Дуніна-Марцінкевіча, Янкі Купалы, М.Багдановіча, Э.Ажэшкі, А.Міцкевіча, Г.Сянкевіча ды іншых пісьменьнікаў. І, вядома, выпісвалі газэты й часопісы, якія выдаваліся ў Вільні. Грошы на іх зьбіралі па людзях». Дагэтуль у аўтара гэтых радкоў захаваліся кнігі са штампам ТБШ, беларускі каляндар на 1931 год...

«Ня раз, — працягвае Надзея Кліменка, — паліцыя штосьці шукала ў кніжным фондзе. Асабліва цікавасьць праяўлялі да сатырычнага часопісу «Маланка». Сябры гуртка давалі спэтаклі й канцэртны. Памятаю, пасьля канцэрту ў вёсцы Баброўня, што за 10 км ад Скідзелю, на сцэну

выйшаў нейкі вясковец і стаў чытаць свае вершы. Пасьля мы даведаліся, што гэта быў знакаміты паэт Міхась Васілёк (Міхал Касьцэвіч). На Новы год для дзяцей зь бедных сем'яў ТБШ ладзіла елку, дзяцей частавалі цукеркамі».

Пасьля нечаканай сьмерці Пятра Сеўрука бібліятэка пераехала ў хату Пятра Бурца, на хутар ля вёскі Галавачы. За саветамі фонд гуртка ТБШ перайшоў да Скідзельскай раённай бібліятэкі, а пасьля скасаваньня раёну ў 1962 г. — да гарадзкоў бібліятэкі №1. Туліцца кніжны фонд у драўляным будынку, які дастаўся ад рэпрэсаваных і адпраўленых у Сібір людзей. Многія дзесьцігодзьдзі наш цяпер Гарадзеньскі раён хадзіў у перадавых, а пабудоваць новую бібліятэку рукі так і не дайшлі.

Ілья Барысаў, Скідзель

«Каралева чардашу», на прэм'еру якой нас запрашае менскі тэатар музкамэды, — гэта тая ж «Сыльва». Але адначасова зусім і ня тая. Іншыя яе імёны — «Цыганская прынцэса», «Дзіця шантану», «Дзяўчына з Рыўеры».

Першакрыніцаю ўсіх вэрсіяў быў спектакль, пастаўлены ў 1915 г. венскім тэатрам імя Штраўса. Гэтая апэрэта ў трох актах, прысьвечаная зорцы будапэсцкага кабарэ Сьльве Варэску, звалася «Хай живе любоў!». Лібрэта па-нямецку склалі вугорскія габрэі Лео Штэйн і Бэла Енбах — тэя, што стварылі сюжэт «Вясёлай удавы». Музыку напісаў Эмэрых Кальман — таксама вугорскі габрэй, які ў свае 33 гады ашчаслівіў сьвет толькі парай нікому не патрэбных сымфоніяў і дзьвюма апэрэтамі.

Новы спектакль меў казачны посьпех. За некалькі месяцаў ён заваяваў Вену, Будапэшт, Лёндан ды Парыж. Апэрэту пераназвалі ў «Княгіню чардашу» альбо «Цыганскую прынцэсу». У верасьні 1917 г. ейная слава сягнула Нью-Ёрку. Пастаноўка ў бравэйскім тэатры «Новы Амстэрдам» прайшла 78 разоў. Лібрэта было цалкам перапісанае: амэрыканская «Сыльва» звалася «Дзяўчына з Рыўеры».

Нацысты выкінулі Кальмана з тытраў

У Расеі для яе таксама вымысьлілі новы назоў — «Дзіця шантану». Пасьля Лютаўскай рэвалюцыі 1917 г. апэрэта пра дзяўчыну з народу, ахвяру каставых забабонаў, была вельмі дарэчы. Тэкст пераклалі, спрасьціўшы: князя Эдвіна Валерштайна пераўтварылі ў прынца Валапока, а ягонага бацьку — у паўдурка. Сьльву пазбавілі цыганскасьці, а заадно й тытулу «княгіні». Прэм'ера адбылася ўлетку і мела грандыёзны посьпех.

Пасьля кастрычніцкага перавароту слова «шантан» таксама стала непажаданым. І дырэктар пеціярбургскага тэатру «Летні буф» Апалянары Фэана, які стварыў тое «Дзіця», мусіў ізноў спрашчаць: апэрэта стала звацца «Сыльва», тэксты арыяў складалі нападгалодныя пеціярбургскія паэты, мэлэдзі рабіліся простымі, а дыялёгі — пляскастымі, як талерка... Так выйшаў твор, якім захапляліся некалькі пакаленьняў савецкіх людзей.

Тым часам першасная «Княгіня чардашу» была ў Эўропе на піку папулярнасьці. Упершыню яе экранізавалі ў Нямеччыне ў 1919 г. — бяз гуку, але музыка была ўва ўсіх на слыху. Першы гукавы фільм на сюжэт «Сыльвы» таксама быў створаны ў Нямеччыне ў 1927 г. Трэцяя нямецкая вэрсія 1934 г., з удзелам кіназоркі Марты Эгерт, сталася адной з самых папулярных стужак у Трэцім Райху. Фільм рэжысэра Георга Якобі так падабаўся немцам, што гітлераўцы не рызыкнулі яго зьнішчыць. Яны толькі выкінулі габрэйскае прозьвішча Кальман з тытраў.

Першую савецкую экранізацыю апэрэты ажыццявілі ў 1944 г. на Сьвярдлоўскай кінастудыі. Значная частка арыгінальнай музыкі кудысьці знікла, яе замянілі вульгарныя песенькі нейкага Ўладзімера Беліца. Імя кампазытара таксама з часам падмянілі: габрэйскае «Эмэрых» ператварылася ў вугорскае «Імр».

«Сыльва» з дэфармаваным бальшавікамі лібрэта спраўна «рабіла касу» ва ўсіх тэатрах музкамэды СССР. Сотні апэрэтаных барытонаў з фальшывым энтузіязмам паялі: «Без жанцін жыць нельга на свеце, нет...» Нават у фільме рэжысэра Яна Фрыда, які выйшаў на экраны ў 1981 г., князя па-ранейшаму звалі

Эдвін Валапок.

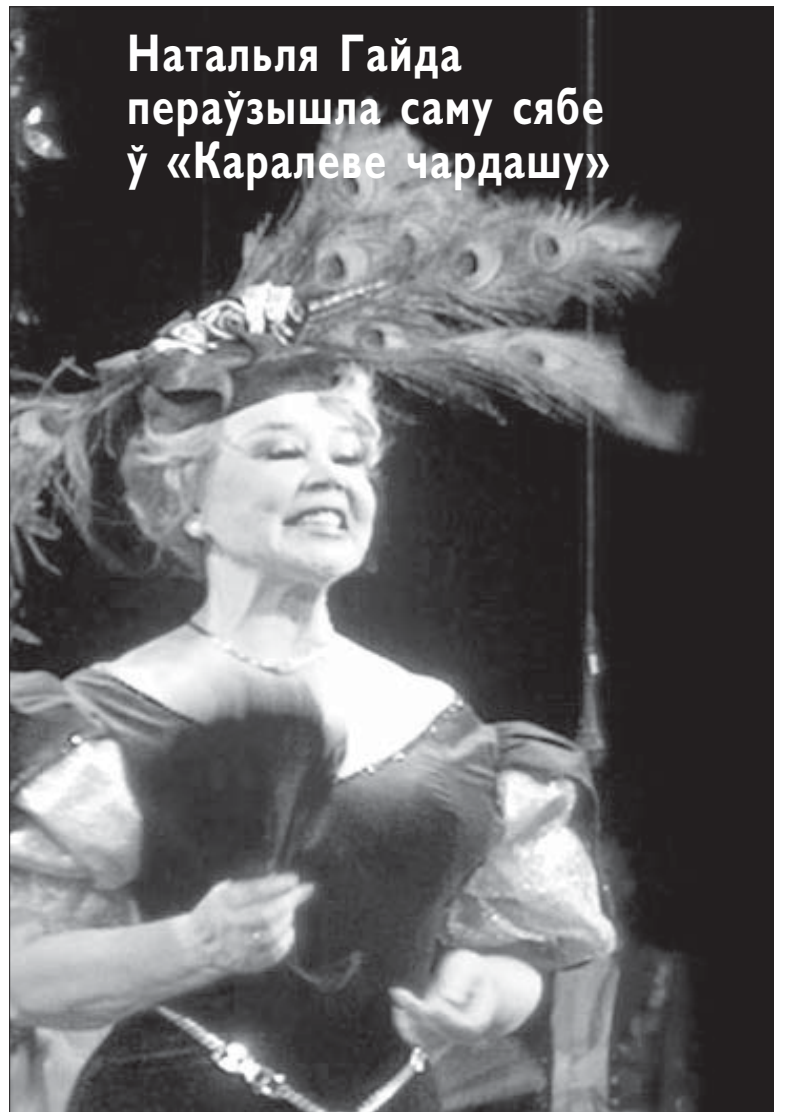
Першым насмеліўся вярнуць герою сапраўдныя імёны Вячаслаў Цюпа, кіраўнік менскага тэатру музкамэды. Ягоная «Сыльва», пастаўленая ў сярэдзіне 1980-х, жыла на беларускай сцэне больш за дзесяць гадоў. Пасьля Цюпа вымушаны быў зьехаць, хоць дагэтуль упарта трымаецца беларускага грамадзянства, нават кіруючы Краснаярскім тэатрам опэры і балету. Штолета Цюпа зь сям'ёй едзе на аўтамабілі праз усю Расею і паў-Беларусі, каб убачыць бацькоў, што засталіся ў Менску.

Цэцылія замест Сыльвы

У сярэдзіне 80-х савецкія дзеячы музычнага тэатру пачалі шукаць аўтэнтчны варыянт «Сыльвы». Здавалася б, чаго тут шукаць? «Княгіня чардашу» ніколі не зьнікала з рэпэртуару нямецкамоўных тэатраў. Не заўжды гэтыя спектаклі вытрыманыя ў традыцыйным стылі. Дзея «Княгіні чардашу», пастаўленай Крыстофам Альбрэхтам у дрэздэнскай «Сэмпэр Опэра», адбываецца падчас першай сусьветнай вайны,

Тая ў свой час была непараўнальнай Сьльвай, а пастарэўшы, патрабавала «сталых роляў». Таму галоўным пэрсанажам апэрэты вугорцы зрабілі ня Сьльву, а маці Эдвіна, якая стала называцца Цэцыліяй фон Валерсгейм, што гучала больш па-вугорску, чым Валерштайн. Паводле новага сюжэту, у маладыя гады Цэцылія была артысткаю кабарэ, але прамяняла славу каралевы чардашу на багацьце. Некаторыя ранейшыя ары Сьльвы ўпрыгожылі партыю Цэцыліі. Састарэлая гераіня танчыла, жартавала і разважала больш, чым ейная маладая суперніца.

Так «Княгіня чардашу» пераўтварылася ў «Каралеву чардашу» і ў перакладах з вугорскай трапіла ў СССР. Лібрэта выявілася занадта доўгім і блытаным для постсавецкага глядача, які прывык, што ў апэрэце думаць ня трэба. У Санкт-Пецярбургскім тэатры музкамэды пераклад скарацілі да двух актаў, выкінуўшы ўсе дадатковыя сюжэтныя лініі. Новую сцэнічную рэдакцыю і пастаноўку «Каралевы чардашу» ажыццявіў у 1995 г. рэжысэр Аляксандар Бялінскі. Ролю Сьльвы выконвае колішняя беларуская прыма

Натальля Гайда пераўзышла саму сябе ў «Каралева чардашу»

Сыльва і рэжысэры

Зьлева — Натальля Гайда (Цэцылія), справа — Людміла Станевіч (Сыльва)

Сыльва танчыць зь безгаловым жаўнерам, а па-над сцэнай лётаюць фрагмэнты чалавечых целаў. Спэтакль быў забаронены пастановаю гарадзкога суду.

Аднак расейскія рэжысэры шукалі аўтэнтчную «Сыльву» ня ў Аўстрыі ці Нямеччыне, а ў сацыялістычнай Вугоршчыне. Савецкая прапаганда заўжды настойліва падкрэсьлівала вугорскасьць Кальмана, хоць уся ягоная творчасьць была звязаная зь Венай і зь нямецкаю моваю. Вэрсія «Сыльвы», якую гралі ў Будапэсцкім тэатры апэрэты, моцна рознілася ад арыгіналу. Аўтарамі яе былі Іштван Бэкефі і Дэса Келер. На пачатку 1950-х яны перапісалі старое нямецкае лібрэта з разьлікам на вугорскую пяюльню Ганну Гонці.

Сьвятлана Лугава. На пачатку 1990-х яна яскрава прэзэнтавалася ў беларускай «Сыльве».

Салодкая другаснасьць

Пецярбургская «Каралева чардашу» глянула менскаму тэатру музкамэды, калі паўстала пытаньне, чым заўяўняць дзіркі ў рэпэртуары. Дый галоўная роля ў п'есе пасуе знакамітай Натальлі Гайдзе. Яна ў ролі Цэцыліі Валерсгейм пераўзышла саму сябе. Сьпявае і танчыць з такім маладым запалам, бляскам ды лёгкасьцю, што юныя прымы могуць ёй толькі пазаздросьціць. Глыбокае ўражаньне робіць эпізод, калі гераіня пасля працяглага перапынку трапляе ў вар'этэ, дзе яна калісьці

выступала. Тутака душа артысткі раскрываецца перад глядачамі ва ўсёй прыгажосьці.

Сьльву Варэску грае Людміла Станевіч. Яна здолела стварыць вобраз, адрозны ад правінцыйных апэрэтаных штампаў; вобраз, якому спачуваеш, — глыбокі і хвалявальны. Адзінае, што ёй крыху замінае, гэта недасканаласьць вакальнай артыкуляцыі — недахоп, тыповы для нашых актараў-сьпевакоў.

Антон Заянчкоўскі — вельмі абажляны Эдвін з прыгожым голасам, але зусім не падобны да атожылка княскага роду. І тварам, і манерамі, і постацыю, і малаваным пінжаком, у які яго недарэчна апранулі, ён больш нагадвае былога камсамольскага актывіста, які робіць кар'еру ў бізнэсе.

Віктар Шабуня — дасьведчаны актёр апэрэты — у ролі графа Боні Канчыяну бліскуча сыграў самога сябе. Ірына Цярэнцьева — жывая і калетлівая — запомнілася ў ролі графіні Стасі; ёй можна было нават дараваць ня надта зграбныя танцы. Герман Казлоў у ролі Фэры — задумны, інтэлігентны і тонкі; ягоны натхнёны артыстызм надае спектаклю дадатковае вымярэнне. Аднак гукарэжысэру варта было б паклапаціцца, каб лірычныя маналёгі Казлова лепей даходзілі да апошніх радоў партэру; яны на тое заслугоўваюць! Арнольд Ранцанц у ролі Мішкі — як заўжды, каларытны, поўны энэргіі ды неўміральнага аптымізму. Сцэнічнае слова гучыць у ягоных вуснах надзвычай смачна і асэнсавана. Здаецца, што рэплікі Ранцанца падчас спектаклю добра чуваць ня толькі ў фэе і буфэце, але й на блізім тралейбусным прыпынку. Ранцанц і Казлоў штовечар зачароўваюць публіку бліскучымі імпрывізацыямі.

На актёрскім партнэрстве і трымаецца ўвесь спектакль. Рэжысэр Барыс Утораў не абмяжоўваў калектыўнай творчасьці актараў, і яны падзіцячому цешацца гэткай нечаканай свабодай. Мастак Барыс Герлаван стварыў для іх стыльвія, насычаныя святлом дэкарацыі, што нават у змрочны, драматычны моманты ахоўваюць глядачоў і актараў ад залішняга суму. Як і касцюмы, вытрыманыя ў сьветлай, святоточнай гаме. Добра прэзэнтуюцца хор і балет, у якім адметна глядзіцца маленькая японская танцорка, грацыёзная, як статуэтка Нэцке.

І пад уплывам гэтых пазытыўных уражаньняў ужо ня важна, што «Каралева чардашу» ня сталася мастацкім адкрыцьцём. Што літаратурны матэрыял, паводле якога паўстаў спектакль, быў узяты з другіх рук і далёкі ад арыгінальнай вэрсіі. Не дажылі мы яшчэ да сапраўднай самабытнасьці. Не навучыліся аналізаваць крыніцы, зь якіх бярэм, ствараць свае канцэпцыі і прадаваць свой прадукт у іншыя краіны. Мы па-ранейшаму запазычваем — якасна, з прыемнасьцю для зроку, але нятворча. Гэта другаснасьць, якую мы мусім пераадолець.

Юлія Андрэева

Архівы нашчае незалежнасці

Сёлета ў Парыжы памерла Ніна Ляўковіч, удава прэзідэнта БНР Міколы Абрамчыка. Менавіта яна на працягу 33 гадоў перахоўвала архіў Беларускай Народнай Рэспублікі. На сённяшні момант лёс яго невядомы. У XX стагоддзі Беларусь страціла (часова альбо назаўсёды) мноства архіваў дзяржаўнай нацыянальнага руху і палітычных арганізацый. І пакуль не відаць, каб гэтая небяспечная тэндэнцыя перарвалася.

Валізы Абрамчыка

У пачатку 1943 г. у Празе цяжка хворы прэзідэнт БНР Васіль Захарка перадаў свае паўнамоцтвы і архіў інжынеру Міколу Абрамчыку. Паводле ўспамінаў Ларысы Геніюш, Абрамчык вывез у Бэрлін, а пасля — у Парыж дзве валізы дакументаў БНР. У савецкія часы хадзілі чуткі, нібыта архіў гэты захоўваецца ў нейкай праваслаўнай царкве (нядаўна пачуў версію, што ў турэцкай амбасадзе ў Парыжы), за што заплачаныя вялікія грошы, і ён мусіць быць перададзены ў свой час у вольную і незалежную Беларусь.

І сапраўды, спачатку згаданыя чамаданы захоўваліся ў Парыжы па адрасе: вуліца Гравілерс, 65. Пазней Абрамчык перавёз іх у сваю кватэру, дзе яны, відаць, знаходзіліся і пасля яго смерці. Праўда, да архіву БНР удава Абрамчыка Ніна Ляўковіч нікога не падпускала. Паводле публікацыі Кастуся Мерляка ў «Беларускім голасе» (верасень 1974-га), яшчэ ў апошнія гады жыцця Абрамчыка Ангельскі сэкстар Рады БНР намагаўся правесці інвентарызацыю архіву і забяспечыць яго належнай аховай. Але прэзідэнт быў супраць. Пасля смерці Абрамчыка ў 1970 г. была створаная камісія, якая хацела перадаць архіў у Скарынаўскую бібліятэку ў Лёндан. Ніна Ляўковіч перадаваць архіў адмовілася, а сябра Рады БНР Нікана, які прыехаў у Парыж з Аўстраліі, не пусціла на парог...

Тое, што згаданы архіў перахоўвала удава Абрамчыка, у 1997 г. пацвярджала даследчыца Ганна Сурмач: «Парыскі комплекс беларускіх дакументаў уяўляе сабой значную цікавасць для вывучэння гісторыі Беларускай дзяржаўнасці, і добра было б, каб ён таксама стаў даступным для карыстання нашым навукоўцам». На жаль, цяпер даводзіцца клапаціцца не пра даступнасць, а пра тое, каб архіў БНР хаця б захаваўся ў сваёй цэласці.

Скрыні Езавітава

Генэрал Кастусь Езавітаў з пачатку 1920-х да 1944 г. жыў у Рызе, дзе

сабраў каштоўны прыватны архіў і бібліятэку. У жніўні 1944-га, выязджаючы ў Бэрлін, ён ня змог забраць свае багатыя зборы. І ў аточаную бальшавікамі Рыгу ў верасні — кастрычніку 1944 г. былі пасланыя з Нямеччыны два беларускія дэсантнікі Мікола Рулінскі і Піліп Давідчык. Яны здолелі вывезці ў Бэрлін тры скрыні з кнігамі і дакументамі генэрала.

У лютым 1945-га скрыні павандравалі ў Вэстфалію, у горад Гёкстэр, разам з БЦР. Там яны «захоўваліся» ў калідоры будынку, дзе жылі бела-

ведамасныя спецыяльныя сховішчы».

Магчыма, найбольш бліжэй да разгадкі тайны знікнення БЗА быў Уладзімер Калеснік, даследчык Беларускай эміграцыі ў міжваеннай Празе. 15 чэрвеня 1990 г. у «ЛІМе» ён пісаў, што «пасля вайны фонды гэтага архіву аказаліся знішчанымі ў выніку аварыі». Калі гэта здарылася і пры якіх абставінах, Калеснік не ўдакладніў. А цяпер яго ўжо няма ў жывых...

Недагаворка ўладзімера Калеснікі нарадзіла версію, нібыта цягнік

на), альбо яны былі камусці перададзеныя.

На эміграцыі хадзілі чуткі, што В.Лукашык пасля вайны меў таемную перапіску праз Польшчу з сваім вядомым земляком, дзяржаўным дзеячом БССР Сяргеем Прытыцкім. Пасля знікнення архіву, пацвердзіць альбо абвергнуць гэта будзе цяжка.

Скарбы пад царквой

У студзені 2003-га Лявон Юрэвіч надрукаваў у нью-ёрскім «Беларусе»

трапіць у гэты архіў.

Ахвяры катой і мышаў

Бібліяграф і архівіст Мікола Панькоў больш за сорок гадоў збіраў матэрыялы для свайго «Усебеларускага архіву». Заснаваў ён яго ў першыя пасляваенныя гады ў Заходняй Нямеччыне, пазней архіў месціўся ў нью-ёрскай кватэры Панькова. У ім былі каштоўныя зборы беларускіх кніжак, пэрыёдыкі, дакументаў, фатаздымкаў.

Паводле сьведчаньня Л.Юрэвіча, «Усебеларускі архіў» аблюбоўвалі каты і коткі, якіх разьвяла ў кватэры жонка Панькова. «І праз год па сьмерці Міколы Панькова кнігі, камплекты часопісаў, газэтаў, тэчкі з архіўнымі матэрыяламі, нават мэбля, нават сцены, здавалася, мелі той спецыфічны пах, што нагадваў пра сапраўдных гаспадароў хат». І ўсё ж архіў Панькова быў уратаваны ды знаходзіцца цяпер у Фундацыі П.Крэчаўскага. А колькі прыватных збораў загінулі па кватэрах беларускіх эмігрантаў пасля іх сьмерці! Часта сваякі недаацэньвалі важнасці дакументаў, выкідалі іх, палілі. А перапіску прэзідэнта БЦР Міхася Зуя пасля яго сьмерці паклалі ў гараж, дзе яе зьелі мышы...

Доступ абмежаваны

Беларуская паваянная палітычная эміграцыя практычна ня здолела стварыць сталых навуковых і архіўных устаноў (адзіныя выключэнні — БНІМ у Нью-Ёрку ды Скарынаўская бібліятэка ў Лёндане). Таму некаторыя эміграцыйныя дзеячы ды арганізацыі здавалі свае зборы дзяржаўным архівам на Захадзе.

Эміграцыйная група Сяргея Хмары, які жыў у Таронта, свае паперы вырашыла перадаць у Нацыянальны архіў Канады ў Атаве. Яшчэ ў 1960 г. іх хацеў купіць альбо ўзяць «на часовае захаваньне да часу звароту ў рукі ўраду Вольнае Беларусі» Калюмбійскі ўнівэрсытэт. Аднак хмарыцы адмовіліся.

Паводле словаў Віталія Зайкі, архіў Хмары будзе ўдаступны толькі праз 50 гадоў. Гэта тым больш дзіўна, што незалежнасць Беларусі была адноўленая яшчэ пры жыцці ўладальніка і хаваць ад даследчыкаў архіў не было сэнсу. Але мо сам Хмара тут і ні пры чым. Яшчэ ў 1994 г. Вітаўт Кіпель рабіў запыт у Атаву і атрымаў адказ, што архіў Хмары будзе даступны «недзе ў 1995 г.». Аднак і ў канцы траўня 1995 г. архівы Хмары не былі ўпарадкаваныя. У верасні 1996-га я атрымаў ліст з Нацыянальнага архіву Канады за подпісам супрацоўніка Аджэлу манускрыптаў Мірона Момрыка (цытую ў правальнае арыгіналу). «Вы пытаецеся пра Калекцыю Мар'яна Зіняка (Сяргея Хмары) у Нацыянальных Архівах. Нажаль мушу паведаміць Вас, што доступ да гэтай архіўнай калекцыі ёсць агранічаны згодна з жаданьнямі ягонаў сям'і. Гэтае агранічэнне застанецца ў сіле да часу адкліканьня», — пісаў сп.Момрык. Прынамсі, адной загадкай стала менш.

Сяргей Ёрш

русы... Дакументы, якія трымаў пры сабе К.Езавітаў, разам з ім былі перададзены ад ютантам Браніславам Юрэвічам савецкай выведцы ў красавіку 1945-га. Сам агент Юрэвіч пасля вайны застаўся жыць у Заходняй Нямеччыне ды спрабаваў атрымаць, як зямляк генэрала, гёкстэрска скрыні. Але, відаць, не паспеў — пад пагрозай арышту ўцёк у савецкую зону акупацыі Нямеччыны. Вядома, што архіў Кастуся Езавітава быў падзелены групай беларускіх эмігрантаў, якія пасля раз'ехаліся ў ЗША, Ангельшчыну і Аўстралію. Парадаксальна, але, калі б яго захапіў усё ж савецкі агент Б.Юрэвіч, напэўна, цяпер гэтыя дакументы захоўваліся б у Нацыянальным архіве Беларусі...

Загадкавая аварыя

У міжваеннай Празе існаваў Беларускі заграничны архіў (БЗА) з багатымі зборамі і бібліятэкай. След ягоны губляецца ў першыя пасляваенныя гады. Даследчыца Г.Сурмач выявіла ў Чэхіі архіўны дакумент, паводле якога БЗА ў 1947 г. яшчэ знаходзіўся ў Празе. Куды ж і калі ён знік з архіву МУС Чэхаславакіі, невядома. Сурмач дапускае, што яго маглі вывезці «спэцыяльныя савецкія службы і перадаць у нейкія

са згаданым архівам ці то захапілі, ці то падарвалі беларускія «лясныя браты». Гэта магло здарыцца ў Заходняй Беларусі пасля 1947 г. Такую версію выклала газэта «Пагоня» (1996, 22—28 сакавіка). Праўда, інфармацыя гэтая нічым не пацверджаная.

Мех Федарчука

Гэтую сумную гісторыю распавёў навуковец Андрэй Катлярчук падчас свайго нядаўняга прыезду з Швэцыі ў Беларусь. У 1948—70 г. у Швэцыі дзейнічала арганізацыя «Беларуская Грамада», заснаваная эмігрантамі Васілём Лукашыкам і Язэпам Федарчуком. Грамадоўцы былі досыць актыўныя, імкнуліся абараніць мясцовых беларусаў ад польскіх і расейскіх уплываў. Пра гэтую іх дзейнасць красамоўна сьведчыў архіў, які захоўваўся на кватэры Лукашыка. 17 сакавіка 1975-га Васіля Лукашыка ня стала. Архіў з ягонай кватэры забраў Федарчук, які напакваў дакументамі цэлы мех. Куды ён яго завёз, невядома. Калі Язэп Федарчук памёр, удава Лукашыка зьявілася да ягоных сваякоў з просьбай вярнуць некаторыя дакументы мужа. Але меха ў кватэры Федарчука не аказалася: альбо дакументы хтосьці знішчыў (што найбольш верагод-

зацэмку «Саўт-Рывэрскі збор», прысьвечаную лёсу аднаго з найбагацейшых архіваў Беларускай эміграцыі. Архіў гэты быў заснаваны ў 1974 г. і захоўваецца пад праваслаўнай царквой сьвятой Эўфрасіньні Полацкай у Саўт-Рывэры, колішнім цэнтры эмігрантаў — прыхільнікаў Беларускай цэнтральнай рады. Першапачаткова яго стваральнікі плянавалі занавяць яшчэ і музэй, і беларускую бібліятэку. Кастусь Мярляк скептычна паставіўся да ініцыятывы БЦР. «Невядома, хто адказны за той архіў і якія ёсць гаранты карыстання фондамі», — пісаў ён на старонках «Беларускага голасу». Так і сталася. У гэты архіў былі перададзеныя паперы Радаслава Астроўскага, Юр'я Сабалеўскага, Юркі Віцьбіча і іншых вядомых людзей. Матэрыялы не былі інвентарызаваныя, ніхто іх не апрацоўваў, і амаль нічога не публікавалася. Некаторыя скрыні з дакументамі, паводле Юрэвіча, нават ніколі не пераглядаліся...

Сённяшнія ўладальнікі архіву так і не дапусцілі да яго Л.Юрэвіча, які нават выступіў з ініцыятывай выдання кнігі «Саўт-Рывэрскі збор». Напэўна, там яшчэ жывыя адгалоскі былой варажасці паміж бэцэраўцамі і бээнраўцамі, інакш як растлумачыць гэтую сытуацыю? Кажуць, нават Вітаўт Кіпель ня змог па-

